

ΕΚΠΟΜΠΗ: ΕΜΕΙΣ ΚΑΙ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΑΣ

ΗΜΕΡΟΜ.: ΤΕΤΑΡΤΗ 16/6/71

ΩΡΑ : 8.30 π.μ.

Παιονίδου

(Πέντε αντίγραφα)

Χ 6.28

ΓΕΝΕΘΛΙΑ

ΕΛΛΗΣ ΠΑΙΟΝΙΔΟΥ

Τώρα ένα θα σας διαβάσω/κείμενο της συνεργάτιδας του προγράμματός μας "Ελληνς Παιονίδου με τον τίτλο: "Γενέθλια".

Τό πρώτο πάρτυ της ζωής μου τό έκανα σέ ηλικία 18 χρόνων, κι 'ήταν μαζί και τό αποκαρτετιστήριο της παιδικής ηλικίας. Προστοιμαζόμουν γι' αυτό ψυχικά από δυο μήνες πριν, και τις τελευταίες βραδυές δέν μπορούσα νά κοιμηθώ από τή συγκίνηση και τήν άναμνή.

Είναι ν' άπορείς πώς άλλόζουν τά πράγματα μέσα σέ μία δεκαετία. 'Η κόρη μου πήρε τήν πρώτη της πρόσκληση γιά πάρτυ γενεθλίων σέ ηλικία 18 μηνών. Για τό γιό (της πρώτης δημοτικού) χρειάζεται κανείς νά κρατά είδικό καρτέ γιά νά σημειώνη τις προσκλήσεις.

Στήν άρχή άντιέδρασα. Τό παιδί, όμως, πικράθηκε, διαμαρτυρήθηκε.

-Όλοι πηγαίνουν, γιατί όχι κι' εγώ;

-Καλά, και τί κάνετε στά γενέθλια, που σας άρέσουν τόσο;

-Τί κάνουμε; Παίζουμε, χορεύουμε....

-Χορεύετε;

-Άμν; Σιέηκ, καζατσιόκ.

Ξεροκαταπίνω. Ξεροβήχω. Χορεύουν σιέηκ, καζατσιόκ. Φαντάσου δηλαδή τί θα κάνουν στά 10 τους χρόνια, θαχουν πληξει από τή ρουτίνα.

Στά γενέθλια μου δέν θα καλέσω τόν Ντίνο, ούτε τόν Άλέκο. Ούτε εκείνοι δέν με κάλεσαν.

-Έσπε έχουμε και έστοια. 'Οφθαλμόν άντι όφθαλμού. Αύτοδσια ή κοινωνική ζωή τών μπαμπάδων και τών μαμάδων (νά καλέσουμε τους Τάδε, τους χρωστούμε) μετατοπίζεται στους λιλλιπούτειους κυρίους και δεσποινίδες. Με τις τυπικότητες, με τις προσκλήσεις.

Σέ καλώ στά γενέθλια μου από τις 4 ως τις 6. Κάτι ανάλογα με τά δικά μας πάρτυ, με διαφορά τή μετατόπιση της ώρας.

Μόνο που στήν περίπτωση τών παιδιών τό τερπνόν συνδυάζεται μετά του....ώφελίμου, ή διασκέδαση με τό συμφέρον.

'Ο νεαρός έορτάζων άναμένει μέν τόν καλό του φίλο, άναμένει όμως κυρίως τό δώρο που θα προσκομίση ό καλός φίλος. Και στοιβάζονται τά δώρα, και τ' άνοίγει ό μικρός έορτάζων, που πιά έχει τόσα πολλά άφ'επιτοια

νά μήν τοῦ κἀνή ἐντύπωση. (Ποῦ καιρός μας ποῦ εἶχαμε μιὰ αὐτοσχέδια πᾶ-
νινη κουκλα καὶ τῆ φυλάγαμε πῶς καὶ πῶς)

"Ἔτσι, εἶναι, οἱ καιροὶ ἀλλάζουν οἱ ἄνθρωποι ἀλλάζουν.

Δέν σᾶς πιάνει ὅμως κι' ἐσᾶς ἕνας φόβος κάποτε μήπως καὶ κάναμε κανέ-
να λάθος; Μήπως καὶ μεταφρομηστά παιδιὰ μας ἄθελα μας καταστάσεις ποῦ
καὶ σέ μᾶς εἶναι δυσάρεστες, καταστάσεις ποῦ ἀφοροῦν τίς ἀνθρώπινες σχέ-
σεις; Μήπως καὶ μέ τὴν ἀνεκτικότητα ἢ μέ τὴν ἀδυναμία μας ἀφήνουμε νά
ἐπιδράσουν πάνω τους καὶ νά δεχθοῦν μέ τίς τρυφερές παιδικές τους ἀναμνή-
σεις ἢ τυποποίηση, ἢ προσοποίηση, ἢ ἐδιοτέλεια; Γιὰ νᾶμαι εἰλικρινής, ἐγώ
ἀνησυχῶς.

.....

..
H.M.
u